

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 31 januari 2007*

I mål T-362/04,

Leonid Minin, Tel-Aviv (Israel), företrädd av advokaterna T. Ballarino och C. Bovio,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av E. Montaguti, L. Visaggio och C. Brown, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrädd av S. Marquardt och F. Ruggeri Laderchi, därefter av S. Marquardt och A. Vitro, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: italienska.

och av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, inledningsvis företrätt av R. Caudwell, därefter av E. Jenkinson, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

inledningsvis angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1149/2004 av den 22 juni 2004 om ändring av rådets förordning (EG) nr 872/2004 om ytterligare restriktiva åtgärder mot Liberia (EUT L 222, s. 17), därefter om delvis ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 874/2005 av den 9 juni 2005 om ändring av förordning nr 872/2004 (EUT L 146, s. 5),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna N.J. Forwood och S. Papasavvas,

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 13 september 2006,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Enligt artikel 24.1 i Förenta nationernas stadga, undertecknad i San Francisco (Förenta staterna) den 26 juni 1945, överlåter "medlemmarna på säkerhetsrådet huvudansvaret för upprätthållande av internationell fred och säkerhet och [samtycker] till att säkerhetsrådet vid fullgörande av sina ur detta ansvar härrörande förpliktelser handlar å medlemmarnas vägnar".

- 2 Enligt artikel 25 i Förenta nationernas stadga samtycker FN:s "medlemmar till att godtaga och verkställa säkerhetsrådets beslut i överensstämmelse med denna stadga".

- 3 Artikel 41 i Förenta nationernas stadga har följande lydelse:

"Säkerhetsrådet äger besluta, vilka åtgärder, icke innebärande bruk av vapenmakt, som skola användas för att giva verkan åt dess beslut, och äger uppfordra Förenta Nationernas medlemmar att vidtaga sådana åtgärder. Åtgärderna kunna innefatta fullständigt eller partiellt avbrytande av ekonomiska förbindelser, järnvägs-, sjö-, luft-, post-, telegraf- och radioförbindelser samt annan samfärdsel ävensom avbrytande av de diplomatiska förbindelserna."

- 4 I artikel 48.2 i Förenta nationernas stadga föreskrivs att säkerhetsrådets beslut för upprätthållande av internationell fred och säkerhet skall "verkställas av Förenta Nationernas medlemmar direkt och genom deras verksamhet inom ifrågakommande internationella organ, till vilka de äro anslutna".

- 5 I artikel 103 i Förenta nationernas stadga föreskrivs att "[i] händelse av konflikt mellan medlemmarnas förpliktelser enligt denna stadga och deras förpliktelser enligt någon annan internationell överenskommelse skola förpliktelserna enligt stadgan gälla".

- 6 Artikel 11.1 EU har följande lydelse:

"Unionen skall fastställa och genomföra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som omfattar alla områden inom utrikes- och säkerhetspolitiken och som skall ha som mål att

- skydda unionens gemensamma värden, grundläggande intressen, oavhängighet och integritet i överensstämmelse med grunderna i Förenta nationernas stadga,

- på alla sätt stärka unionens säkerhet,

- bevara freden och stärka den internationella säkerheten i enlighet med grunderna i Förenta nationernas stadga"

7 I artikel 301 EG föreskrivs följande:

”Om en gemensam ståndpunkt eller en gemensam åtgärd som har beslutats enligt bestämmelserna om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik i Fördraget om Europeiska unionen förutsätter ett handlande från gemenskapens sida som helt eller delvis avbryter eller begränsar de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredje länder, skall rådet besluta om de brådskande åtgärder som är nödvändiga. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen.”

8 I artikel 60 EG föreskrivs följande:

”1. Om åtgärder från gemenskapens sida anses nödvändiga i ett sådant fall som avses i artikel 301, får rådet enligt förfarandet i artikel 301 vidta nödvändiga brådskande åtgärder gentemot berörda tredje länder vad gäller kapitalrörelser och betalningar.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 297 och så länge rådet inte har vidtagit åtgärder enligt punkt 1, får en medlemsstat på allvarliga politiska grunder av brådskande karaktär vidta ensidiga åtgärder mot ett tredje land beträffande kapitalrörelser och betalningar. Kommissionen och övriga medlemsstater skall underrättas om sådana åtgärder senast då dessa träder i kraft.

...”

- 9 I artikel 295 EG föreskrivs slutligen följande: "Detta fördrag skall inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning."

Bakgrunden till tvisten

- 10 Mot bakgrund av de hot som förelåg mot freden i Liberia och den roll som Charles Taylor, landets före detta president, har spelat i detta sammanhang, har Förenta nationernas säkerhetsråd (nedan kallat säkerhetsrådet) sedan år 1992 antagit ett antal resolutioner beträffande detta land med stöd av kapitel VII i Förenta nationernas stadga.
- 11 Den första av dessa var resolution 788 (1992) som antogs den 19 november 1992. I punkt 8 föreskrivs att "i syfte att etablera fred och säkerhet i Liberia skall samtliga stater omedelbart tillämpa ett allmänt och fullständigt embargo på samtliga leveranser till Liberia av vapen och militär utrustning fram till dess att [säkerhetsrådet] bestämmer något annat".
- 12 Säkerhetsrådet konstaterade den 7 mars 2001 att konflikten i Liberia var löst och antog resolution 1343 (2001) om att de förbud som införts genom punkt 8 i resolution 788 (1992) skulle upphöra. Säkerhetsrådet konstaterade dock också att den liberiska regeringen aktivt stödde beväpnade rebellstyrkor i grannländer, varför det vidtog ett antal nya sanktioner mot Liberia. Enligt punkterna 5–7 i denna resolution skall samtliga stater bland annat vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra försäljning eller tillhandahållande av vapen och tillhörande utrustning till Liberia, direkt eller indirekt import från Liberia av samtliga oslipade diamanter samt att förhindra inresa till eller transitering genom sina territorier för vissa personer som har anknytning till den liberiska regeringen eller som stöder den.

- 13 I punkt 19 i resolution 1343 (2001) anges att en expertgrupp skall inrättas med uppgift att bland annat undersöka efterlevnaden eller åsidosättandet av de åtgärder som införs genom nämnda resolution och att rapportera om detta till säkerhetsrådet. Den aktuella rapporten har nummer S/2001/1015, och överlämnades till ordföranden för säkerhetsrådet den 26 oktober 2001.
- 14 Den 22 december 2003 antog säkerhetsrådet resolution 1521 (2003). Säkerhetsrådet konstaterade att de förändringar som hade ägt rum i Liberia, och framför allt den före detta presidenten Charles Taylors avgång och inrättandet av Liberias nationella övergångsregering, liksom de framsteg som gjorts inom ramen för fredsprocessen i Sierra Leone, gjorde det nödvändigt att revidera de åtgärder som vidtagits med stöd av kapitel VII i Förenta nationernas stadga, och beslutade således att upphäva de förbud som hade införts genom bland annat punkterna 5–7 i resolution 1343 (2001). Dessa åtgärder ersattes dock av reviderade åtgärder. Genom punkterna 2, 4, 6 och 10 i resolution 1521 (2003) ålades således samtliga stater särskilt att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra försäljning eller tillhandahållande av vapen och tillhörande utrustning till Liberia, för att förhindra inresa till eller transitering genom sina territorier för alla personer som angetts av den sanktionskommitté som avses i punkt 15 nedan, och för att förhindra direkt eller indirekt import till sina territorier av samtliga oslipade diamanter från Liberia samt import till sina territorier av alla runda timmerstockar och virkesprodukter från Liberia.
- 15 I punkt 21 i resolution 1521 (2003) beslutade säkerhetsrådet att med tillämpning av artikel 28 i sin provisoriska arbetsordning inrätta en kommitté vid säkerhetsrådet i vilken samtliga medlemmar i säkerhetsrådet ingår (nedan kallad sanktionskommittén), med uppgift särskilt att upprätta och uppdatera en förteckning över de personer som i enlighet med punkt 4 i denna resolution innebär ett hot mot fredsprocessen i Liberia, eller som bedriver verksamhet som syftar till att skada freden och säkerheten i Liberia och i denna region, inklusive högre tjänstemän i den före detta presidenten Charles Taylors regering och deras makar, medlemmar av Liberias tidigare väpnade styrkor som har kvar band till den före detta presidenten, personer som bryter mot förbuden avseende vapenhandel samt alla andra personer som har anknytning till enheter som förser väpnade rebellstyrkor i Liberia eller i länder i regionen med ekonomiskt eller militärt stöd.

- 16 Rådet bedömde att det var nödvändigt för gemenskapen att agera för att genomföra resolutionen och antog därför den 10 februari 2004 gemensam ståndpunkt 2004/137/GUSP om restriktiva åtgärder mot Liberia och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2001/357/GUSP (EUT L 40, s. 35). I artikel 2 i den gemensamma ståndpunkten anges att medlemsstaterna, på de villkor som fastställs i säkerhetsrådets resolution 1521 (2003), skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att förhindra inresa till eller transitering genom sina territorier för alla personer som anges av sanktionskommittén.
- 17 Den 10 februari 2004 antog rådet med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG förordning (EG) nr 234/2004 om vissa restriktiva åtgärder med avseende på Liberia och om upphävande av förordning (EG) nr 1030/2003 (EUT L 40, s. 1).
- 18 Den 12 mars antog säkerhetsrådet resolution 1532 (2004) som särskilt syftade till att frysa penningmedel som innehas av Charles Taylor och vissa anhöriga, och andra bundsförvanter eller andra med nära anknytning till honom. I punkt 1 i denna resolution anges att säkerhetsrådet "[beslutar] att i syfte att hindra Liberias tidigare president, Charles Taylor, hans nära anhöriga, särskilt Jewell Howard Taylor och Charles Taylor, Jr., högre tjänstemän under den tidigare Taylor-regimen, eller andra bundsförvanter eller andra med nära anknytning till honom som har angetts av [sanktionskommittén] från att använda förskingrade penningmedel och egendom för att hindra återställandet av fred och säkerhet i Liberia och i denna region, skall samtliga stater omedelbart frysa penningmedel, andra finansiella medel och ekonomiska resurser som finns inom deras territorier vid tidpunkten för antagandet av förevarande resolution eller senare, som ägs eller kontrolleras direkt eller indirekt av dessa personer eller av andra personer som har angetts av [sanktionskommittén], inklusive penningmedel, andra finansiella medel och ekonomiska resurser som innehas av enheter som ägs eller kontrolleras direkt eller indirekt av någon av dem eller av personer som agerar på deras vägnar eller på deras uppdrag och som har angetts av [sanktionskommittén], och säkerställa att varken dessa eller några andra penningmedel, finansiella medel eller ekonomiska resurser, genom deras egna medborgare eller andra som befinner sig på deras territorium, direkt eller indirekt ställs till dessa personers eller enheters förfogande eller används så att de kommer dem till godo".

- 19 I punkt 2 i resolution 1532 (2004) föreskrivs vissa undantag från de åtgärder som avses i punkt 1, bland annat vad gäller penningmedel, andra finansiella medel och ekonomiska resurser som behövs för att täcka de berörda personernas grundläggande eller extraordinära utgifter. Dessa undantag kan beviljas av staterna under förutsättning att sanktionskommittén inte motsätter sig, eller, beroende på omständigheterna, godkänner att så sker.
- 20 I punkt 4 i resolution 1532 (2004) uppdrog säkerhetsrådet åt sanktionskommittén att identifiera de personer och enheter som avses i punkt 1 och delge samtliga stater en förteckning över dessa, att upprätta och regelbundet uppdatera nämnda förteckning och att se över den var sjätte månad.
- 21 Genom punkt 5 i resolution 1532 (2004) beslutade säkerhetsrådet att ompröva de åtgärder som infördes enligt punkt 1 minst en gång om året, att den första omprövningen skulle äga rum senast den 22 december 2004, och att säkerhetsrådet vid dessa tillfällen skulle fatta beslut om nya åtgärder.
- 22 Rådet bedömde att det var nödvändigt för gemenskapen att agera för att genomföra resolutionen och antog därför den 29 april 2004 gemensam ståndpunkt 2004/487/GUSP om ytterligare restriktiva åtgärder mot Liberia (EUT L 162, s. 116). I denna gemensamma ståndpunkt föreskrivs frysning av alla penningmedel och ekonomiska resurser som innehas direkt eller indirekt av de personer och enheter som avses i punkt 1 i resolution 1532 (2004), och under samma villkor som anges i nämnda resolution.
- 23 Den 29 april 2004 antog rådet, med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG, förordning (EG) nr 872/2004 om ytterligare restriktiva åtgärder mot Liberia (EUT L 162, s. 32).

- 24 Enligt skäl 4 i förordningen är en frysning av Charles Taylors och hans medarbetares penningmedel nödvändig "[e]ftersom överföringen till utlandet av förskingrade penningmedel och tillgångar samt nyttjandet av de penningmedel som förskingrats av Charles Taylor och hans medarbetare för att undergräva fred och stabilitet i Liberia och i regionen påverkar Liberia negativt".
- 25 Enligt skäl 6 i förordningen ligger "[d]essa åtgärder ... inom fördragets tillämpningsområde", och "därför behövs det, i syfte att undvika snedvridning av konkurrensen, gemenskapslagstiftning för att genomföra dem för gemenskapens vidkommande".
- 26 I artikel 1 i förordning nr 872/2004 definieras begreppen "penningmedel", "frysning av penningmedel", "ekonomiska resurser" och "frysning av ekonomiska resurser".
- 27 Artikel 2 i förordning nr 872/2004 har följande lydelse:

"1. Alla penningmedel och ekonomiska resurser som, direkt eller indirekt, ägs eller kontrolleras av Liberias före detta president Charles Taylor, Jewell Howard Taylor och Charles Taylor Jr och av sådana personer och enheter, som angivits av sanktionskommittén och förtecknas i bilaga I, skall frysas:

a) Andra nära anhöriga till Liberias före detta president Charles Taylor.

- b) Högre tjänstemän inom Taylors regim och andra bundsförvanter eller andra med nära anknytning till honom.

- c) Juridiska personer, organ eller enheter som ägs eller kontrolleras direkt eller indirekt av de personer som avses ovan.

- d) Fysiska eller juridiska personer som agerar på uppmaning av de personer som avses ovan.

2. Inga penningmedel eller ekonomiska resurser får, direkt eller indirekt, göras tillgängliga för de fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ som förtecknas i bilaga I, och inte heller komma dem till godo.

3. Det skall vara förbjudet att medvetet och avsiktligt delta i verksamhet vars syfte eller verkan är att, direkt eller indirekt, kringgå de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2.”

²⁸ Bilaga I till förordning nr 872/2004 innehåller förteckningen över de fysiska och juridiska personer, de organ och de enheter som avses i artikel 2. Sökandens namn anges inte i ursprungsversionen.

²⁹ Enligt artikel 11 a i förordning nr 872/2004 är kommissionen behörig att ändra bilaga I till förordningen på grundval av beslut som fattas av säkerhetsrådet eller sanktionskommittén.

30 Artikel 3 i förordning nr 872/2004 lyder på följande sätt:

”1. Genom avvikelse från artikel 2 får de behöriga myndigheter i medlemsstaterna som förtecknas i bilaga II ge tillstånd till att vissa frysta penningmedel eller ekonomiska resurser frigörs eller att vissa frysta penningmedel eller ekonomiska resurser görs tillgängliga, om den behöriga myndigheten har konstaterat att de berörda penningmedlen eller ekonomiska resurserna är

- a) nödvändiga för att täcka grundläggande utgifter, inbegripet betalning av livsmedel, hyra, amorteringar och räntor på bostadskrediter, mediciner och läkarvård, skatter, försäkringspremier och avgifter för allmännyttiga tjänster,
- b) avsedda endast för betalning av rimliga arvoden och ersättning för utgifter i samband med tillhandahållande av juridiska tjänster, eller
- c) avsedda endast för betalning av avgifter eller serviceavgifter för rutinmässig hantering eller förvaltning av frysta penningmedel eller ekonomiska resurser,

förutsatt att den har meddelat sanktionskommittén att den har för avsikt att bevilja åtkomst till sådana penningmedel och ekonomiska resurser och sanktionskommittén inte har fattat ett negativt beslut inom två arbetsdagar efter det att den meddelats.

2. Genom avvikelse från artikel 2 får de behöriga myndigheter i medlemsstaterna som förtecknas i bilaga II ge tillstånd till att vissa frysta penningmedel eller ekonomiska resurser frigörs eller att vissa frysta penningmedel eller ekonomiska

resurser görs tillgängliga om den behöriga myndigheten har konstaterat att de berörda penningmedlen eller ekonomiska resurserna är nödvändiga för att täcka extraordinära kostnader, förutsatt att den behöriga myndigheten har meddelat sanktionskommittén vad som fastställts och att denna kommitté har godkänt detta.”

- 31 Den 15 juni 2004 antog sanktionskommittén riktlinjerna för tillämpningen av punkterna 1 och 4 i resolution 1532 (2004) (nedan kallade sanktionskommitténs riktlinjer).
- 32 Punkt 2 i dessa riktlinjer har rubriken ”Uppdatering och förvaltning av förteckningen över de personer som frysningen av tillgångar avser”. I punkt 2 b anges att sanktionskommittén skyndsamt skall handlägga begäran om uppdatering av denna förteckning som inges av medlemsstaterna. I punkt 2 d föreskrivs att sanktionskommittén skall se över förteckningen var sjätte månad, med beaktande av bland annat varje begäran om strykning av namnet på personer eller enheter i förteckningen (se följande punkt).
- 33 Punkt 4 i sanktionskommitténs riktlinjer, med rubriken ”Strykning i förteckningen”, har följande lydelse:
- ”a) Utan att det påverkar tillämpningen av gällande förfaranden skall en sökande (person(er) och/eller enheter som upptagits i [sanktionskommitténs] förteckning) till regeringen i bosättnings- eller etableringslandet och/eller det land där sökanden är medborgare eller hemmahörande kunna inge en begäran om omprövning av fallet. Sökanden skall härvid motivera sin begäran om strykning i förteckningen, lämna de relevanta uppgifterna och hemställa om att regeringen skall biträda begäran.
- b) Den regering som mottar begäran (den mottagande regeringen) skall undersöka samtliga relevanta uppgifter och därefter vända sig till den eller de regeringar

som har föreslagit upptagandet av sökanden i förteckningen (den eller de föreslående regeringarna) för att begära kompletterande uppgifter och överlägga om begäran om strykning.

- c) Den eller de regeringar som ursprungligen begärde att sökanden skulle tas upp i förteckningen kan också begära kompletterande uppgifter från bosättnings- eller etableringslandet och/eller det land där sökanden är medborgare eller hemmahörande. Den eller de mottagande respektive föreslående regeringarna kan vid behov rådfråga [sanktionskommitténs] ordförande under de bilaterala överläggningarna.

- d) Om den mottagande regeringen efter att ha undersökt de kompletterande uppgifterna anser att begäran om strykning ur förteckningen bör bifallas skall den försöka övertyga den eller de föreslående regeringarna om att de tillsammans eller var för sig skall framställa en begäran om strykning till [sanktionskommittén]. Den mottagande regeringen kan, även om den eller de föreslående regeringarna inte lämnar in någon begäran, inge en begäran om strykning till [sanktionskommittén] i enlighet med det förfarande med tyst samtycke som beskrivs ovan i punkt 3 b och 3 c.

- e) Ordföranden skall lämna ett preliminärt svar på varje begäran om strykning i förteckningen som inte prövas inom den normala fristen på två dagar eller inom den period som är resultatet av en förlängning av fristen.”

³⁴ Sanktionskommittén beslutade den 14 juni 2004 att ändra förteckningen över de personer och enheter på vilka åtgärderna enligt punkt 1 i säkerhetsrådets resolution 1532 (2004) är tillämpliga. Denna ändrade förteckning innehåller sökandens namn. Han betecknas som ägare av företaget Exotic Tropical Timber Enterprises och som en av den tidigare presidenten Charles Taylors huvudfinansierare.

- 35 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1149/2004 av den 22 juni 2004 om ändring av rådets förordning (EG) nr 872/2004 (EUT L 222, s. 17) ersattes bilaga I till förordning nr 872/2004 med bilagan till förordning nr 1149/2004. I punkt 13 i denna nya bilaga I namnges sökanden på följande sätt:

”Leonid Minin (alias a) Blavstein, b) Blyuvshstein, c) Blyafshstein, d) Bluvshstein, e) Blyufshstein, f) Vladimir Abramovich Kerler, g) Vladimir Abramovich Popiloveski, h) Vladimir Abramovich Popela, i) Vladimir Abramovich Popelo, j) Wulf Breslan, k) Igor Osols). Född den a) 14 december 1947, b) 18 oktober 1946, c) uppgift saknas). Ukrainsk medborgare. Tyskt pass (i namnet Minin) nr a) 5280007248D, b) 18106739D. Israeliskt pass nr a) 6019832 (6/11/94-5/11/99), b) 9001689 (23/1/97-22/1/02), c) 90109052 (26/11/97). Ryskt pass nr KI0861177. Bolivianskt pass nr 65118. Grekiskt pass nr (uppgift saknas). Ägare till Exotic Tropical Timber Enterprises.”

- 36 Den 21 december 2004 antog säkerhetsrådet resolution 1579 (2004). Säkerhetsrådet undersökte bland annat de åtgärder som anges i punkt 1 i resolution 1532 (2004) och konstaterade att situationen i Liberia fortsatte att utgöra ett hot mot internationell fred och säkerhet i regionen. Säkerhetsrådet framhöll därefter att dessa åtgärder skulle fortsätta att gälla i syfte att hindra Liberias före detta president, Charles Taylor, hans nära anhöriga, högre tjänstemän under den tidigare Taylorregimen, eller andra bundsförvanter eller andra med nära anknytning till honom från att använda förskingrade penningmedel och egendom för att hindra återställandet av fred och säkerhet i Liberia och i denna region, och upprepade sin avsikt att se över dessa åtgärder minst en gång om året.
- 37 Den 2 maj 2005 beslutade sanktionskommittén att lägga till kompletterande personuppgifter i förteckningen över de personer, grupper och enheter som avses i punkt 1 i säkerhetsrådets resolution 1532 (2004).

- 38 Genom kommissionens förordning (EG) nr 874/2005 av den 9 juni 2005 om ändring av förordning nr 872/2004 (EUT L 146, s. 5) (nedan kallade den angripna förordningen), ersattes bilaga I till förordning nr 872/2004 med bilagan till den angripna förordningen. I punkt 14 i denna nya bilaga I namnges sökanden på följande sätt:

”Leonid Yukhimovich Minin (alias a) Blavstein, b) Blyuvshtein, c) Blyafshtein, d) Bluvshstein, e) Blyufshtein, f) Vladamir Abramovich Kerler, g) Vladimir Abramovich Kerler, h) Vladimir Abramovich Popilo-Veski, i) Vladimir Abramovich Popiloveski, j) Vladimir Abramovich Popela, k) Vladimir Abramovich Popelo, l) Wulf Breslan, m) Igor Osols). Född den a) 14 december 1947, b) 18 oktober 1946 i Odessa, Sovjetunionen (nuvarande Ukraina). Israelisk medborgare. Förfalskade tyska pass (i namnet Minin) nr a) 5280007248D, b) 18106739D. Israeliska pass nr a) 6019832 (giltigt 6.11.1994–5.11.1999), b) 9001689 (giltigt 23.1.1997–22.1.2002), c) 90109052 (utfärdat den 26.11.1997). Ryskt pass nr KI0861177. Bolivianskt pass nr 65118. Grekiskt pass nr (uppgift saknas). Övriga upplysningar: Ägare till Exotic Tropical Timber Enterprises.”

- 39 Den 20 december 2005 antog säkerhetsrådet resolution 1647 (2005). Säkerhetsrådet undersökte bland annat de åtgärder som anges i punkt 1 i resolution 1532 (2004) och konstaterade att situationen i Liberia fortsatte att utgöra ett hot mot internationell fred och säkerhet i regionen. Säkerhetsrådet framhöll därefter att dessa åtgärder skulle fortsätta att gälla och upprepade sin avsikt att se över dessa åtgärder minst en gång om året.

Förfarandet

- 40 Leonid Minin har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 september 2004, med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väckt förevarande talan som registrerades med målnummer T-362/04.

- 41 Genom två beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning av den 8 december 2004 respektive den 21 februari 2005 tilläts rådet och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Rådet inkom med sin interventionsinlägga inom den föreskrivna fristen. Genom en skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 april 2005 meddelade Förenade kungariket förstainstansrätten att det avstod från att inlämna en interventionsinlägga, men förbehöll sig rätten att delta i en eventuell förhandling.
- 42 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och ställde, såsom åtgärder för processledning enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, skriftliga frågor till parterna samt uppmanade dem att besvara dessa skriftligen före förhandlingen. Sökanden och svaranden efterkom uppmaningen.
- 43 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 13 september 2006, med undantag för Förenade kungariket som hade laga förfall.

Parternas yrkanden

- 44 Sökanden har i ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara punkt 13 i bilagan till förordning nr 1149/2004,
- ogiltigförklara förordningen i dess helhet, och

- fastställa att förordningarna nr 872/2004 och 1149/2004 är otillämpliga med stöd av artikel 241 EG.

45 Kommissionen har i sitt svaromål yrkat att förstainstansrätten skall

- delvis avvisa och delvis ogilla talan,
- avvisa eller ogilla de nya grunder som anförs i repliken, och
- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

46 Rådet har i sin interventionsinlägga yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan.

47 I det skriftliga svaret på förstainstansrättens frågor har sökanden uppgett att denne har ändrat sina ursprungliga yrkanden med hänsyn till antagandet av förordning nr 874/2005. Således har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara punkt 14 i bilagan till den angripna förordningen, och

- ogiltigförklara förordning nr 872/2004 i dess lydelse enligt den angripna förordningen, i den del det i artikel 2 föreskrivs att sökandens penningmedel och ekonomiska resurser skall frysas.

48 Sökanden uppgav vid förhandlingen att han återkallade det andra av sina ändrade yrkanden, och yrkade att svaranden skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, vilket noterades i förhandlingsprotokollet.

Upptagande till sakprövning och föremålet för talan

49 Det första av sökandens ursprungliga yrkanden, med den lydelse som anges ovan i punkt 44, avsåg ogiltigförklaring av punkt 13 i bilagan till förordning nr 1149/2004, vilken hade ersatt bilaga I till förordning nr 872/2004.

50 Efter det att den nya lydelsen av bilaga I till förordning nr 872/2004 under förfarandets gång i sin tur hade ersatts med bilagan till den angripna förordningen uppmanades parterna att yttra sig skriftligen om betydelsen av denna nya omständighet för den fortsatta handläggningen av målet.

51 Sökanden omformulerade då sina yrkanden i enlighet med vad som anges ovan i punkt 47. Kommissionen har, med hänsyn till omständigheterna i det förevarande fallet, inte framställt några invändningar mot principen att göra en sådan omformulering. En sådan omformulering är nämligen i princip i enlighet med förstainstansrättens rättspraxis som innebär att när en åtgärd avseende frysning av en enskilds penningmedel under förfarandets gång ersätts med en annan åtgärd med samma föremål, skall den sistnämnda betraktas som en ny omständighet som ger sökanden möjlighet att anpassa sina yrkanden, grunder och argument till att avse

den senare åtgärden (se förstainstansrättens dom av den 21 september 2005 i mål T-306/01, Yusuf och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2005, s. II-3533, vilken har överklagats, nedan kallad domen i målet Yusuf, punkterna 71–74, och av den 21 september 2005 i mål T-315/01, Kadi mot rådet, REG 2005, s. II-3649, vilken har överklagats, nedan kallad domen i målet Kadi, punkterna 52–55, och där angiven rättspraxis).

- 52 Eftersom sökanden under förhandlingen återkallade det andra av sina omformulerade yrkanden konstaterar förstainstansrätten dessutom att talan hädanefter endast utgör en talan om ogiltigförklaring av punkt 14 i bilagan till den angripna förordningen, enligt vilken sökandens namn alltjämt tas upp i förteckningen över de personer vars penningmedel skall frysas i enlighet med förordning nr 872/2004.
- 53 Härvid framhåller förstainstansrätten att den angripna förordningen utgör en förordning i den mening som avses i artikel 249 EG (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i målet Yusuf, punkterna 184–188), och inte en samling enskilda beslut, såsom sökanden felaktigt har hävdad. Punkt 14 i bilagan till nämnda förordning omfattas av denna förordningskaraktär och utgör således inte ett enskilt beslut som är riktat till sökanden, till skillnad från vad kommissionen har anfört. Sökanden är emellertid direkt och personligen berörd av denna rättsakt, eftersom han namnges i nämnda punkt 14 i bilagan till denna (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i målet Yusuf, punkt 186, och av den 12 juli 2006 i mål T-253/02, REG 2006, s. II-2139, vilken har överklagats, nedan kallad domen i målet Ayadi, punkt 81). Sökandens talan om ogiltigförklaring kan således upptas till sakprövning.

Prövning i sak

1. Parternas påståenden beträffande de faktiska omständigheterna

- 54 Sökanden har uppgett att hans namn är Leonid Minin, att han är israelisk medborgare och att han är bosatt i Tel-Aviv (Israel), även om han vid tiden för

omständigheterna i förevarande mål var bosatt i Italien. Sökanden har anfört att samtliga av hans penningmedel och ekonomiska resurser inom gemenskapen har frysts till följd av antagandet av förordning nr 1149/2004, vilket har lett till att han har blivit oförmögen att ta hand om sin son och fortsätta driften av ett bolag för import och export av trä. Sökanden har dessutom framhållit att han har blivit frikänd från åtalet för vapenhandel som hade riktats mot honom i Italien.

- 55 Kommissionen och rådet har dock hänvisat till rapporten av den 26 oktober 2001 från den expertgrupp som avses i punkt 19 i resolution 1343 (2001) (se ovan punkt 13). Enligt dessa institutioner framgår det bland annat av punkterna 15–17 och 207 och följande punkter i rapporten att sökanden, då han greps av de italienska myndigheterna den 5 augusti 2000, befanns inneha flera handlingar som visade att han var inblandad i vapenhandel med Liberia. När sökanden förhördes i fängelset av expertgruppen erkände han att han hade varit inblandad vid ett flertal transaktioner avseende denna handel. Grunden för frikännandet av sökanden i Italien var dessutom att de italienska domstolarna saknade jurisdiktion för att pröva de åtal som väckts mot honom i denna medlemsstat.

2. Rättslig bedömning

- 56 Sökanden har anfört två grunder till stöd för sina yrkanden. Han har för det första gjort gällande att gemenskapen saknade behörighet att anta förordning nr 872/2004, förordning nr 1149/2004 och den angripna förordningen (nedan tillsammans kallade de angripna förordningarna) och för det andra att hans grundläggande rättigheter har åsidosatts.

Den första grunden: Gemenskapens bristande behörighet att anta de angripna förordningarna

- 57 Denna grund består av två delgrunder varav den andra utvecklades vid tidpunkten för repliken.

Den första delgrunden

— Parternas argument

- 58 Genom den första delgrunden har sökanden gjort gällande för det första att säkerhetsrådets resolutioner endast avser de stater som de är riktade till och att de inte är avsedda att gälla enskilda direkt, till skillnad från gemenskapens förordningar, vilka får direkt effekt *erga omnes* i medlemsstaterna. De sanktioner som föreskrivs i de resolutioner från säkerhetsrådet vars bestämmelser har tagits in i de angripna förordningarna har således genom dessa förordningar getts ett ”mervärde”, nämligen den direkta effekten inom unionen, vilket inte är motiverat från normativ synpunkt. Gemenskapen har nämligen endast tilldelade befogenheter. Framför allt framgår det av artikel 295 EG att gemenskapen inte har några egna befogenheter vad gäller egendomsordningen. Följaktligen saknar den behörighet att anta rättsakter genom vilka enskilda fräntas sin egendom. Denna uppgift ankommer på medlemsstaterna vilka enligt sökanden är de enda som är behöriga att låta säkerhetsrådets individuella ekonomiska sanktioner få direkt effekt och bindande verkan.
- 59 Sökanden har för det andra gjort gällande att de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 60 EG och 301 EG riktar sig till tredjeländer. Följaktligen utgör dessa artiklar inte en korrekt rättslig grund för att vidta bestraffande eller förebyggande åtgärder som

riktar sig mot enskilda och som har en direkt effekt på dessa. Sådana åtgärder omfattas inte av gemenskapens behörighet, till skillnad från dels de handelsrestriktioner som infördes mot Liberia genom förordning nr 234/2004, dels det handelsembargo mot Irak som förstainstansrätten undersökte i sin dom av den 28 april 1998 i mål T-184/95, Dorsch Consult mot rådet och kommissionen (REG 1998, s. II-667).

- 60 Att den ordning som har inrättats genom de angripna förordningarna är godtycklig framgår vid en jämförelse mellan denna ordning och den ordning som infördes genom rådets förordning (EG) nr 1294/1999 av den 15 juni 1999 om frysande av tillgångar och ett investeringsförbud avseende Förbundsrepubliken Jugoslavien och om upphävande av förordningarna (EG) nr 1295/98 och (EG) nr 1607/98 (EGT L 153, s. 63). Sökanden har anfört att de personer som avses i artikel 2 i den sistnämnda förordningen betraktades som personer "som handlar eller utger sig för att handla för [de berörda regeringarna] eller på deras vägnar". Han har tillagt att förordning nr 1294/1999 innehöll normer som var riktade till medlemsstaterna och omformuleringar av de åtgärder avseende frysning av tillgångar som redan tillämpades av medlemsstaterna på nationell nivå.
- 61 Vid förhandlingen utvecklade sökanden en variant på denna andra del av argumentationen, genom att göra gällande att de angripna förordningarna inte endast kunde grundas på artiklarna 60 EG och 301 EG eftersom Charles Taylor hade drivits från makten i Liberia redan innan förordningarna antogs, och att således också artikel 308 EG borde ha använts som en kompletterande rättslig grund för förordningarna. Till stöd för detta har sökanden hänvisat till punkt 125 och följande punkter i domen i målet Yusuf.
- 62 Sökanden har för det tredje gjort gällande att det inte finns någon koppling mellan frysningen av hans tillgångar och målet att "undvika snedvridning av konkurrensen" som nämns i skäl 6 i förordning nr 872/2004, eftersom det inte föreligger något avtal mellan företaget. Sökanden har också ställt sig oförstående till hur kapital som har förvärvats på olaglig väg, men som till beloppet är obetydligt i förhållande till unionens ekonomi, skulle kunna skada systemet för den fria rörligheten för kapital.

- 63 Kommissionen och rådet har bestritt samtliga av de argument som sökanden har anfört under det skriftliga förfarandet. Förstainstansrätten har för övrigt redan underkänt identiska eller liknande argument genom domarna i målen Yusuf, Kadi och Ayadi.
- 64 Kommissionen anser att det argument som sökanden utvecklade vid förhandlingen på grundval av punkt 125 och följande punkter i domen i målet Yusuf (se ovan punkt 61) utgör en sådan ny grund som det är förbjudet att åberopa under rättegången enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna, eftersom detta argument inte föranleds av rättsliga eller faktiska förhållanden som framkommit under förfarandet.

— Förstainstansrättens bedömning

- 65 Sökanden har gjort gällande att det endast är medlemsstaterna som är behöriga att genomföra de ekonomiska sanktioner mot enskilda som säkerhetsrådet har beslutat om, genom att vidta åtgärder mot dessa som får direkt effekt och bindande verkan.
- 66 Detta argument skall genast underkännas av, i huvudsak, samma skäl som de som redovisas i domarna i målen Yusuf (punkterna 107–171), Kadi (punkterna 87–135) och Ayadi (punkterna 87–92) (se, beträffande gemenskapsdomstolarnas möjlighet att motivera en dom genom att hänvisa till en äldre dom som avser i huvudsak identiska frågor, domstolens dom av den 25 oktober 2005 i mål C-229/04, Crailsheimer Volksbank, REG 2005, s. I-9273, punkterna 47–49, och domen i målet Ayadi, punkt 90, se också, för ett liknande resonemang, domstolens beslut av den 5 juni 2002 i mål C-204/00 P, Aalborg Portland mot kommissionen, REG 2002, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 29, och analogt domstolens dom av den 1 juli 1999 i mål C-155/98 P, Alexopoulou mot kommissionen, REG 1999, s. I-4069, punkterna 13 och 15).

- 67 Förstainstansrätten har nämligen i domarna i målen Yusuf, Kadi och Ayadi slagit fast att i den mån som gemenskapen med stöd av EG-fördraget övertagit behörighet som tidigare utövats av medlemsstaterna inom tillämpningsområdet för Förenta nationernas stadga är bestämmelserna i stadgan bindande för gemenskapen (domen i målet Yusuf, punkt 253), och att gemenskapen enligt det fördrag varigenom den upprättades är skyldig att med utövande av sin behörighet anta de nödvändiga bestämmelserna för att medlemsstaterna skall kunna fullgöra de skyldigheter som åligger dem enligt nämnda stadga (domen i målet Yusuf, punkt 254).
- 68 Vidare har förstainstansrätten i samma domar slagit fast att gemenskapen är behörig att vidta restriktiva åtgärder direkt mot enskilda med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG när sådana föreskrivs i en gemensam ståndpunkt eller en gemensam åtgärd som har antagits med stöd av bestämmelserna i EU-fördraget beträffande den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken i den mån sådana åtgärder faktiskt syftar till att helt eller delvis avbryta eller begränsa de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredjeländer (domen i målet Yusuf, punkterna 112–116). Restriktiva åtgärder som inte har något samband med ett tredjelands territorium eller styrande regim kan däremot inte grundas endast på dessa bestämmelser (domen i målet Yusuf, punkterna 125–157). Gemenskapen är dock behörig att vidta sådana åtgärder med stöd av artiklarna 60 EG, 301 EG och 308 EG i förening (domen i målet Yusuf, punkterna 158–170, och domen i målet Ayadi, punkterna 87–89).
- 69 I det förevarande fallet har rådet i gemensam ståndpunkt 2004/487, som antogs med stöd av bestämmelserna i avdelning V i EU-fördraget, konstaterat att det var nödvändigt att gemenskapen agerade för att genomföra vissa restriktiva åtgärder mot Charles Taylor och hans bundsförvanter i enlighet med säkerhetsrådets resolution 1532 (2004). Gemenskapen har genomfört dessa åtgärder genom att anta de angripna förordningarna (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i målet Yusuf, punkt 255).
- 70 Mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i det förevarande fallet konstaterar förstainstansrätten dock att den rättsliga grunden för de angripna förordningarna endast utgörs av artiklarna 60 EG och 301 EG. Oavsett om det argument som

sökanden utvecklade i detta avseende vid förhandlingen med stöd av punkt 125 och följande punkter i domen i målet Yusuf (se ovan punkt 61) skall betecknas som en ny grund eller inte, är det således nödvändigt att undersöka huruvida sanktionerna mot sökanden, i hans egenskap av bundsförvant till den tidigare presidenten i Liberia, Charles Taylor, faktiskt syftar till att helt eller delvis avbryta eller begränsa de ekonomiska förbindelserna med ett tredjeland, vilket innebär en prövning av huruvida sanktionerna har ett tillräckligt samband med ett sådant tredjelands territorium eller styrande regim.

- 71 Förstainstansrätten anser att så är fallet med hänsyn till de resolutioner från säkerhetsrådet, de gemensamma ståndpunkter inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och de gemenskapsrättsakter som är i fråga, trots att Charles Taylor förlorade presidentmakten i Liberia redan i augusti år 2003.
- 72 Säkerhetsrådet bedömer nämligen — och det ankommer inte på förstainstansrätten att ifrågasätta säkerhetsrådets bedömning — att situationen i Liberia fortsätter att utgöra ett hot mot internationell fred och säkerhet i regionen och att de restriktiva åtgärder som har vidtagits mot Charles Taylor och hans bundsförvanter är fortsatt nödvändiga för att hindra dessa från att använda förskingrade penningmedel och egendom för att hindra återställandet av fred och säkerhet i Liberia och i regionen (se, bland annat, punkterna 12, 14, 15, 18 och 36 ovan beträffande perioden år 2001–2005, och punkt 39 ovan beträffande perioden efter den 20 december 2005).
- 73 På samma sätt anges det i skäl 4 i förordning nr 872/2004 att en frysning av Charles Taylors och hans bundsförvarters penningmedel är nödvändig "[e]ftersom överföringen till utlandet av förskingrade penningmedel och tillgångar samt nyttjandet av de penningmedel som förskingrats av Charles Taylor och hans medarbetare för att undergräva fred och säkerhet i Liberia och i regionen påverkar Liberia negativt".

- 74 Förstainstansrätten anser att eftersom det organ som det internationella samfundet har gett huvudansvaret för upprätthållandet av internationell fred och säkerhet bedömer att Charles Taylor och hans bundsförvanter fortfarande kan undergräva freden i Liberia och i grannländerna, har de restriktiva åtgärder som har vidtagits gentemot dessa ett tillräckligt samband med detta tredjelands territorium eller styrande regim för att det skall kunna anses att de "helt eller delvis avbryter eller begränsar de ekonomiska förbindelserna med ett [tredjeland]", i den mening som avses i artiklarna 60 EG och 301 EG. Följaktligen är gemenskapen behörig att vidta de aktuella åtgärderna på grundval av dessa bestämmelser.
- 75 De andra argument som sökanden har anfört mer specifikt inom ramen för den första delen av den första grunden föranleder inte någon annan bedömning.
- 76 När det gäller argumentet att de angripna förordningarna utan fog har gett säkerhetsrådets resolutioner ett "mervärde" på grund av den direkta effekt som förordningarna får inom gemenskapen konstaterar förstainstansrätten att det var rätt av kommissionen att underkänna det med hänvisning dels till att artiklarna 60 EG och 301 EG inte begränsar valet av rättsakter för genomförandet av dessa, dels till att resolution 1532 (2004) inte medför några ytterligare särskilda begränsningar av formen för de verkställighetsåtgärder som FN:s medlemsstater skall vidta direkt eller, som i förevarande fall, via de internationella organisationer som de tillhör. Denna resolution innehåller tvärtom ett krav på att "nödvändiga åtgärder" för dess genomförande skall vidtas. Kommissionen och rådet har härvid med rätta gjort gällande att antagandet av en gemenskapsförordning motiveras av uppenbara hänsyn till enhetlighet och effektivitet, och att det har gjort det möjligt att förhindra att de berördas penningmedel överförs eller undanhålls under den tid det tar för medlemsstaterna att genomföra ett direktiv eller ett beslut i nationell rätt.
- 77 Vad beträffar argumentet att gemenskapen åsidosätter artikel 295 EG genom att förordna om frysning av enskildas penningmedel om det antas att vidtagandet av de aktuella åtgärderna utgör ett ingripande i egendomsordningen (se domen i målet

Yusuf, punkt 299), räcker det att konstatera att det trots förekomsten av nämnda bestämmelse finns andra bestämmelser i fördraget som bemyndigar gemenskapen att vidta sanktions- eller försvarsåtgärder som påverkar enskildas äganderätt. Så är till exempel fallet på konkurrensområdet (artikel 83 EG) och på det handelspolitiska området (artikel 133 EG). Likaså är detta fallet med åtgärder som, såsom i förevarande fall, vidtas med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG.

- 78 Vad slutligen beträffar argumentet att frysningen av sökandens tillgångar saknar koppling till det mål att ”undvika snedvridning av konkurrensen” som anges i skäl 6 i förordning nr 872/2004, konstaterar förstainstansrätten att påståendet att det föreligger en risk för snedvridning av konkurrensen, vilket den omtvistade förordningen enligt nämnda skäl syftar till att förhindra, visserligen inte är övertygande (se, för ett liknande resonemang och analogt, domarna i målen Yusuf, punkterna 141–150, och Kadi, punkterna 105–114).
- 79 Såsom förstainstansrätten erinrade om i punkt 165 i domen i målet Ayadi skall dock en helhetsbedömning göras av motiveringen av en förordning. Det följer av rättspraxis att om ett skäl i en förordning innehåller en felaktig faktauppgift, kan detta formfel inte föranleda en ogiltigförklaring av förordningen, om de andra skälen innehåller en i sig tillräcklig motivering (se domstolens dom av den 20 oktober 1987 i mål 119/86, Spanien mot rådet och kommissionen, REG 1987, s. 4121, punkt 51, och förstainstansrättens dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-129/95, T-2/96 och T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke och Lech-Stahlwerke mot kommissionen, REG 1999, s. II-17, punkt 160). Så är fallet i förevarande situation.
- 80 Härvid skall det erinras om att det av den motivering som krävs enligt artikel 253 EG klart och tydligt skall framgå hur rådet har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för de vidtagna åtgärderna och så att gemenskapsdomstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Bedömningen av huruvida motiverings-skyldigheten är uppfylld skall vidare ske inte endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området. När det såsom i förevarande fall rör sig om en allmänt tillämplig rättsakt kan motiveringen dessutom begränsas till att ange den helhetsituation som har lett fram till

antagandet av rättsakten och de allmänna mål som skall uppnås med den (se domstolens dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, International Air Transport Association m.fl., REG 2006, s. I-403, punkterna 66 och 67, och där angiven rättspraxis).

- 81 I det förevarande fallet uppfyller beaktandedelen och skälen 1–5 i förordning nr 872/2004 helt dessa krav, bland annat genom att de innehåller hänvisningar till dels artiklarna 60 EG och 301 EG, dels säkerhetsrådets resolutioner 1521 (2003) och 1532 (2004) och de gemensamma ståndpunkterna 2004/137 och 2004/487.
- 82 Förordningen är dessutom, vad gäller den omständigheten att sökanden anges med namn i dess bilaga som en av dem som skall vara föremål för en enskild åtgärd som innebär frysning av penningmedel, tillräckligt motiverad genom hänvisningen i skäl 2 till sanktionskommitténs motsvarande angivelse.
- 83 Av ovanstående följer att talan inte kan bifallas på den första grundens första del.

Den andra delgrunden

— Parternas argument

- 84 Genom den andra delgrunden som sökanden utvecklade vid tidpunkten för repliken har sökanden gjort gällande att subsidiaritetsprincipen, som enligt sökanden är av central betydelse i den föreliggande tvisten, har åsidosatts.

- 85 Kommissionen anser att denna kritik inte kan tas upp till sakprövning eftersom den utgör en ny grund som åberopades för första gången i repliken, och att sökanden i vart fall inte har anfört något som stöder hans påståenden.
- 86 Enligt kommissionen medför artiklarna 60 EG och 301 EG en otvetydig och förbehållslös behörighetsöverföring till förmån för gemenskapen. Det rör sig om en exklusiv behörighet, vilket betyder att subsidiaritetsprincipen inte skall tillämpas i det förevarande fallet.
- 87 Slutligen har kommissionen och rådet anfört att även om det antas att subsidiaritetsprincipen är tillämplig i det förevarande fallet måste det mot bakgrund av att medlemsstaterna getts en sådan underordnad roll i artikel 60 EG konstateras att målen med en åtgärd som innebär frysning av penningmedel kan uppnås på ett mer effektivt sätt på gemenskapsnivå. Det är uppenbart att det förhåller sig på detta sätt i det förevarande fallet.

— Förstainstansrättens bedömning

- 88 Det skall för det första erinras om att gemenskapsdomstolen har rätt att, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet, pröva huruvida det med beaktande av principen god rättskipning är befogat att ogilla en viss grund utan att dessförinnan ha prövat huruvida grunden kan upptas till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 13 september 2006 i de förenade målen T-217/99, T-321/99 och T-222/01, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 68, och där angiven rättspraxis).
- 89 I det förevarande fallet kan talan i vilket fall som helst inte vinna bifall på den delgrund som avser ett åsidosättande av subsidiaritetsprincipen, av i huvudsak samma skäl som dem som redovisas i punkterna 106–110, 112 och 113 i domen i

målet Ayadi, vid prövningen av en i huvudsak identisk grund som åberopades av Chafiq Ayadi. Förstainstansrätten anser nämligen att denna princip inte kan åberopas inom tillämpningsområdet för artiklarna 60 EG och 301 EG, även om det antas att detta inte är ett område där gemenskapen är ensam behörig. Även om det antas att denna princip skall anses tillämplig under sådana förhållanden som dem som förevarit i det aktuella fallet, är det i vilket fall som helst uppenbart att det finns bättre förutsättningar på gemenskapsnivå än på nationell nivå för att på ett enhetligt sätt i medlemsstaterna genomföra säkerhetsrådets resolutioner vilka gäller för samtliga FN-medlemmar utan åtskillnad.

- 90 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den andra delen av den första grunden och således inte på den första grunden över huvud taget.

Den andra grunden: Åsidosättande av grundläggande rättigheter

- 91 Grunden består av tre delar, varav den tredje utvecklades vid tidpunkten för repliken.

Den första och den andra delgrunden

— Parternas argument

- 92 Genom den första delgrunden har sökanden gjort gällande att äganderätten har åsidosatts, vilken enligt honom utgör en av de grundläggande rättigheter som

gemenskapen är skyldig att respektera (domstolens dom av den 13 december 1979 i mål 44/79, Hauer, REG 1979, s. 3727; svensk specialutgåva, s. 621), framför allt med hänsyn till första tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen).

93 Sökanden har medgett att det framgår av rättspraxis att denna rättighet kan begränsas i den mån gemenskapen har ett allmänintresse av dessa begränsningar. Sökanden har dock påpekat att inget syfte av detta slag nämns i de angripna förordningarna. Enligt honom kan målet att undvika snedvridning av konkurrensen, som helt saknar relevans i det förevarande fallet (se ovan punkt 61), inte betraktas som ett sådant syfte. Det ingår i staternas, och inte i gemenskapens, uppgift att uppnå målet att ingripa mot de stölder som "diktatorn Taylor och dennes 'hantlangare'" har begått eftersom det är till staterna säkerhetsrådets resolutioner riktar sig.

94 Genom repliken har sökanden anfört att de principer som domstolen slog fast i domen av den 30 juli 1996 i mål C-84/95, Bosphorus (REG 1996, s. I-3953), vilken kommissionen har åberopat, inte är tillämpliga i det förevarande fallet. Till skillnad från vad som var fallet med de åtgärder som var i fråga i det ovannämnda målet gjordes ingen prövning av huruvida de åtgärder som föreskrivs i de angripna förordningarna var proportionerliga innan de vidtogs. Vidare kan enligt sökanden den situation som rådde i Förbundsrepubliken Jugoslavien (Serbien och Montenegro), där ett inbördeskrig härjade, inte jämföras med situationen i Liberia där en fredsprocess har inrättats. Slutligen framgår det av artiklarna 46 och 53 i bilagan till konventionen i Haag av den 18 oktober 1907 angående lagar och bruk i lantkrig att transportmedel, såsom den luftfarkost som de irländska myndigheterna beslagtog i det ovannämnda målet Bosphorus, i krigstid åtnjuter ett svagare skydd än andra former av privat egendom.

95 Sökanden har vidare anfört i sin replik att inget av de undantag från äganderätten som är tillåtna enligt artikel 1 i första tilläggsprotokollet till Europakonventionen är tillämpligt i förevarande fall. I vilket fall som helst har Europeiska domstolen för de

mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) slagit fast att det strider mot denna bestämmelse när en stat agerar på ett sådant sätt att det uppstår en faktisk situation i vilken ägaren helt och hållet frångår möjligheten att förfoga över sin egendom, utan att någon förmån beviljas som ersättning för den skada som han lider (Europadomstolens dom av den 24 juni 1993 i mål Papamichalopoulos mot Grekland, serie A nr 260-B).

- 96 Sökanden har genom den andra delgrunden gjort gällande att rätten till försvar har åsidosatts genom att gemenskapen antog de angripna förordningarna, vilka i huvudsak utgör en samling enskilda förvaltningsbeslut, utan att ha genomfört någon faktisk undersökning av de frysta penningmedlen och utan något kontradiktoriskt förfarande. Härvid har sökanden gjort gällande att rätten till försvar gäller i samtliga administrativa förfaranden (förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992 i mål T-11/89, Shell mot kommissionen, REG 1992, s. II-757; svensk specialutgåva, volym 12, s. II-47).
- 97 Kommissionen och rådet har bestritt samtliga av de argument som sökanden har anfört under det skriftliga förfarandet. Förstainstansrätten har för övrigt redan underkänt identiska eller liknande argument genom domarna i målen Yusuf, Kadi och Ayadi.

— Förstainstansrättens bedömning

- 98 Förordning nr 872/2004, som antogs med anledning av framför allt gemensam ståndpunkt 2004/487, utgör fullgörandet på gemenskapsnivå av den skyldighet som åligger medlemsstaterna i egenskap av FN-medlemmar att, i förekommande fall genom en gemenskapsrättsakt, genomföra de sanktionsåtgärder mot Charles Taylor och hans bundsförvanter som säkerhetsrådet har beslutat om och vilka därefter har skärpts genom flera resolutioner med stöd av kapitel VII i Förenta nationernas stadga. Skälen i förordning nr 872/2004 innehåller uttryckliga hänvisningar till resolutionerna 1521 (2003) och 1532 (2004).

- 99 Samma sak gäller såväl förordning nr 1149/2004, som antogs efter att sökanden hade upptagits i förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av de sanktioner som sanktionskommittén beslutade om den 14 juni 2004 (se ovan punkterna 34 och 35), som den angripna förordningen, som antogs efter införandet av den ändring av nämnda förteckning som sanktionskommittén beslutade om den 2 maj 2005 (se ovan punkterna 37 och 38).
- 100 Dessutom är de ekonomiska sanktioner som skall vidtas mot de berörda (frysning av penningmedel och andra ekonomiska resurser) enligt de ifrågavarande resolutionerna från säkerhetsrådet och de angripna förordningarna i huvudsak av samma karaktär och innebörd som de som var i fråga i målen Yusuf, Kadi och Ayadi. Samtliga dessa sanktioner, som skall omprövas med regelbundna mellanrum av säkerhetsrådet eller den behöriga sanktionskommittén (se bland annat dels punkterna 20, 21, 32, 36 och 39 ovan, dels domen i målet Yusuf, punkterna 16, 26 och 37), är förenade med liknande undantag (se, bland annat, dels punkterna 19 och 30 ovan, dels domen i målet Yusuf, punkterna 36 och 40) och liknande mekanismer som möjliggör för de berörda att begära att den behöriga sanktionskommittén skall ompröva deras fall (se, bland annat, dels ovan punkterna 31–33, dels domen i målet Yusuf, punkterna 309 och 311).
- 101 Under dessa omständigheter och i enlighet med den rättspraxis som anges ovan i punkt 66, kan sökandens påståenden att hans grundläggande rättigheter, äganderätt och rätt till försvar har åsidosatts inte vinna framgång, med beaktande av domarna i målen Yusuf (punkterna 226–283, 285–303 och 304–331), Kadi (punkterna 176–231, 234–252 och 253–276) och Ayadi (punkterna 115–157). I dessa domar underkändes i huvudsak samma argument huvudsakligen med hänvisning till att Förenta nationernas internationella rättsordning har företräde framför gemenskapens rättsordning, med förebehåll för motsvarande legalitetskontroll som förstainstansrätten skall utföra vad gäller gemenskapsrättsakter genom vilka säkerhetsrådets eller sanktionskommitténs beslut genomförs och förutsatt att en sådan frysning av penningmedel som är i fråga i det förevarande fallet inte strider mot *jus cogens*.

- 102 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den första eller den andra delen av den andra grunden.

Den tredje delgrunden

— Parternas argument

- 103 Genom den tredje delgrunden, som utvecklades vid tidpunkten för repliken, har sökanden gjort gällande att territorialitetsprincipen har åsidosatts. Härvid har sökanden hänvisat till fast rättspraxis enligt vilken gemenskapen får använda påtryckningsmedel med anledning av ageranden som har sitt ursprung utanför gemenskapen endast på villkor att dessa ageranden har effekter inom gemenskapens territorium (dom av den 27 september 1988 i de förenade målen 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 och 125/85–129/85, *Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen*, REG 1988, s. 5193, svensk specialutgåva, volym 9, s. 651, och av den 24 november 1992 i mål C-286/90, *Poulsen och Diva Navigation*, REG 1992, s. I-6019, svensk specialutgåva, volym 13, s. I-189, och förstainstansrättens dom av den 25 mars 1999 i mål T-102/96, *Gencor mot kommissionen*, REG 1999, s. II-753).
- 104 Det slutliga syftet med de angripna förordningarna är dessutom att åstadkomma effekter inom Liberias territorium och inte inom gemenskapen, vilket framgår av skälen 3 och 4 i förordning nr 872/2004. Enligt sökanden skiljer sig denna förordning genom denna omständighet från förordning nr 1294/1999 (se ovan punkt 60) vars syfte var att "i betydande utsträckning öka trycket" på Serbien och som således hade ett "allmänt ändamål som helt saknar territoriella aspekter".

105 Kommissionen anser att sökandens kritik att effekterna av de angripna förordningarna uppstår utanför territoriet inte kan tas upp till sakprövning eftersom den utgör en ny grund. I vilket fall som helst har dessa förordningar inte någon som helst räckvidd utanför territoriet eftersom de endast är tillämpliga på penningmedel och ekonomiska resurser inom gemenskapen.

— Förstainstansrättens bedömning

106 Förstainstansrätten konstaterar, utan att frågan om upptagande till sakprövning först behöver prövas (se ovan punkt 88), att argumentet att territorialitetsprincipen har åsidosatts skall underkännas, eftersom de angripna förordningarna endast är tillämpliga på penningmedel och ekonomiska resurser inom gemenskapen och de således inte har någon räckvidd utanför gemenskapens territorium.

107 Den omständigheten att det agerande som föranledde antagandet av de angripna förordningarna endast har effekter utanför gemenskapen saknar relevans, eftersom de åtgärder som har antagits med stöd av artiklarna 60 EG och 301 EG just avser gemenskapens genomförande av de gemensamma ståndpunkter och gemensamma åtgärder som har antagits med stöd av EU-fördragets bestämmelser beträffande den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och som avser en åtgärd mot tredjeländ. Det skall tilläggas att det framgår av artikel 11.1 EU att ett av målen med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är att bevara freden och stärka den internationella säkerheten i enlighet med grundsatserna i Förenta nationernas stadga. Det är uppenbart att ett sådant mål inte kan uppnås om gemenskapen endast fick agera i de fall där den situation som föranleder dess ingripande har effekter inom gemenskapen.

108 Samma sak gäller den omständigheten att det slutliga syftet med de angripna förordningarna är att åstadkomma effekter inom Liberias territorium, eftersom

artiklarna 60 EG och 301 EG just ger gemenskapen behörighet att vidta ekonomiska sanktioner som syftar till att få effekter i tredjeländer.

- 109 Det framgår av det ovan anförda att talan inte kan vinna bifall på den andra grundens tredje del och således inte på den andra grunden över huvud taget.
- 110 Eftersom sökanden inte kan vinna någon framgång med de grunder som han har åberopat till stöd för sin talan skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

- 111 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.
- 112 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina egna rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**
- 3) **Rådet och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sina rättegångskostnader.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 januari 2007.

E. Coulon

Justitiesekreterare

J. Pirrung

Ordförande